

L Company ,347th Inf Regiment, 87th Infantry Division

Thomas (Tom) STAFFORD se narodil ve Washingtonu, DC (červen 1923) a žil v Petersburgu, VA (Colonial Heights), kde vyrůstal a studoval na college (Virginia Polytechnic Institute) než byl povolán (v březnu 1943) do armády.

Zařazen do 6th Combat Engineer Special Assault brigádě(průzkumná jednotka zvláštního nasazení) a po příjezdu do Anglie (leden 1944), byl povýšen na desátníka a účastnil se invaze do Francie v počátečním stadiu na OMAHA Beach (D-Day, June 6, 1944).Zkrze Normandii a sev.Francii Campaigns. Převelen v prosinci 1944) do Company L, Infantry Rifle Company in the 347th Infantry Regiment, 87th Infantry Division,(347. pěší pluk,87 pěší divize), kde byl brzy povýšen na velitele čety Second Rifle Platoon a vede svou četou do bitvy the Battle of the Bulge; Bastogne,útok na Siegfriedovu Linii; a násilný přechod přes řeku Mosel a Rýn.Ve střední Evropě vstupuje do Československa, kde se stal polním válečným komisařem battlefield Commission (2nd Lt.) krátce před kapitulací německých sil the German forces 8.5.1945

příběh Toma Stafforda následuje.

Tom se vrátil do USA v srpnu 1945 a již v r.1946 doprovází generála Gallaghery na filipínské ostrovy, kde se generál stal divizním velitelem Tom pak doprovázel generála Gallaghery zpět do Německa (1947) jako jeho Aide - de - camp kdy generál se stal Deputy CG US Constabulary; (generální constabl) Director veškeré US Army Military postů v USAREUR a pozdější CG berlínského Airlift Command v době "Studené války." V r. (1950) byl povýšen na kapitána, za misi v první divizní puškové společnosti pěšího pluku při zajištění Německo - Československé hranice. On pak sloužil dvěma služebními povinnostem v Koreji: poprvé cestoval (1953 -1954)jako velitel 7th.pěší divize „zlých duchů“ a později jako důstojník v civilních záležitostech Officer 25 th.pěší divize.

Podruhé cestuje, (1960 - 1961) jako Budget Officer pro Eighth US Army a následuje jeho povýšení na Majora. Mezi jeho dvěma cestami v Koreji, byl Tom umístěn na Havaji (1954-1957) s 25th. pěší divizí.

Do USA se vrátil v r.1961 po jeho druhé cestě v Koreji, Tom byl přiřazený do kanceláře Comptroller, ve Washingtonu. Z aktivní služby odešel v hodnosti majora v roce 1963 ale stále sloužil jako Dept. Defense občanský zaměstnanec, do roku 1987, kdy měl dokončené 43 roky Federalní služby . Během jeho aktivní vojenské služby obdržel úhrnem 24 vyznamenání , včetně Combat Infantry , Stříbrnou hvězdu ; Bronze Star ; (den D); Francouzský Croix de Guerre s palmou (dnem D); francouzský Fourragere(den D) a 5 Hvězd invaze.Byl také oceněn armádní civilní medailí za zásluhy ve službě.

Československo

Mezi východem a západem - pohyb k Československu ,zachytili jsme se u Plauen, 347th pěší pluk vyrazil znovu. Tentokrát náš cíl byl dosáhnout hranice mezi Německem a Československem, přibližně 15 až 20 mil daleko.17.dubna první prapor obsadil Oelsnitz, zřejmě s malým odporem, zatímco 2. prapor se přesunul do Ober a 3. prapor vyčistil malé město Theuma, přechod přes Autobahn (extra vojenské hlavní silnice) mezi Theuma a Ober Ačkoli okraj Československa byl přímo uvnitř kruhu našeho divizního dělostřelectva, bylo nám řečeno generálem Culinem, (naš velitel divize), že má příkaz nadřízeným štábem, zastavit náš postup krátce potom, co jsme obsadili Plauen. Začaly kolovat zvěsti, že jsme zůstali na místě kvůli očekávanému příchodu ruských sil které hlásily, že jsou přibližně dvacet pět kilometrů na východ našich pozic. Po cestě napříč Německem k Československé hranici, jsme zaujali pozici obvykle jako levé křídlo. Třetí armáda gen.G.S.Pattona a náš VIII sbor,byly převeleny do 1th.armády 22.04.1945

My jsme dostali rozkaz zůstat v obranných pozicích pravého boku 1th Armády a pokračovat v obraně podél naší přední strany přiléhající k Třetí Armádě, při čekání na kontakt s Rusi.

Během dalších dvou týdnů, jsme obsadili řadu měst a vesnic sedm či osm mil na východ od Oelsnitz a Theuma, jako Bergen, Steinigt, Lottengrun, Tirpersdorf, Werda, Arnoldsgrun, a Marieney, 347th pěší pluk založil a držel první linii ,která obecně běžela z Falkensteinu a Poppengrunu na jeho levém boku ,skrz vesnice Werda a Schoneck do Wohlbach na jeho pravém boku. Při držení této linie, noční hlídky pokračovaly v kontaktu s nepřítelem. Během této doby jsme byli značně ostřelováni strojními puškami, lehkými kulomety a příležitostnou dělostřeleckou kanonádou a denně nám dávali vědět,že německé jednotky před námi jsou ještě ochotné bojovat. Přímo na jih od naší linie, skupiny sabotérů s mnoha trhavinami byly chyceny 347th bojovou hlídkou pěšího pluku, Několik lidí z našeho 2. praporu bylo postupně přepadeno a chyceno Němci.Slyšeli jsme četné pověsti, že Německo je na pokraji podlehnutí,ale žádná z těchto historek se neukázala být pravdou.

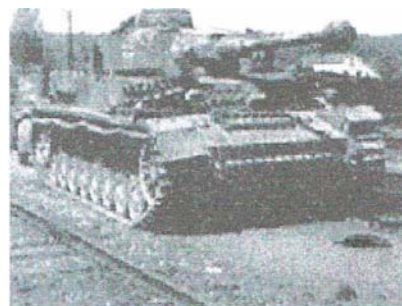
German troops moving into POW camp controlled by 3rd Battalion, 347th Infantry Regiment

German civilians, believed to be Gestapo and Nazi Party officials, accompanying Germans troops entering Jagersgron

More German troops entering the. POW! G2mn

One of numerous German tanks that surrendered to the 3rd Battalion, 347th Regiment

Captured German Wehrmacht

V tuto dobu, čekající na Rusy kteří se pomalu blížili k našim liniím z východu, bylo nám řečeno kapitánem Kiddem, (náš velitel roty), že nadřízený štáb chtěl několik lidí z každé roty k tomu, aby si vzala džíp a navštívila nedávno osvobozený německý koncentrační tábor v Buchenwaldu - malá vesnice blízko Weimaru asi 70 mil za našimi liniemi- svědčit o nevýslovných zvěrstvech, která tam byla nalezená. Lew Goad a já jsem se nabídl dobrovolně, navštívit Buchenwald a po našem příjezdu nikdy nezapomeneme co jsme viděli. Zůstane navždy v mé paměti hromady mrtvol, přinejmenším 10 až 15 stop vysoko, naházené na zemi na několika místech. Mnohem víc mrtvol bylo v otevřených železničních vagoncích, zřejmě čekající na to, přesunout je do pecí krematoria či pryč od tábora. Pamatuji si, že jsem viděl řady německých civilistů uvnitř tábora, přivedených z jejich domovů ve Weimaru a blízkých vesnic, aby svědčili o zvěrstvech spáchaných nacisty.

Jednu z hrůz které Lew a já pamatuji, byla malá chatrč blízko pecí krematoria, která obsahovala řadu plechovek s čísly oznámkovanými na jejich víčkách. Bylo nám řečeno, že plechovky obsahovaly popel vězňů, kteří by mohli být koupeni za poplatek jejich rodinami. Tato nabídka měla být použita jen do rodin nežidovských politických vězňů, protože jsem si jist, že žádný židovský člen rodiny, který by se mohl skrývat na dosah gestapa, by neprozradil jejich přítomnost odpovědí na takovou nabídku. Také vzpomínám, že jsem viděl řady bývalých vězňů kolem a uvnitř tábora, kteří věřili, že po naší návštěvě tábora svoboda končí a že budou muset zase zpět.

Později jsem dozvěděl se, že Buchenwald ve skutečnosti byl objevený 11. dubna 1945 motorizovanou hlídkou, která se sestávala z kapitána. Fredericka Keffera a tři mužů z taktického uskupení šesté obrněné divize, zatímco 87th pěší divize, obsadila Bad Blankenburg z jihu, posunovala se rychle směrem k Saalfeld a Plauen. Také jsem se dozvěděl se, že krátce potom, co Buchenwald byl objeven, oddělení vojáků a lékařského personálu z 87th pěší divize bylo posláno do tábora, aby poskytli záchrannou péči a evakuaci táborových přeživší většiny, kteří byli blízko smrti, či v extrémně bídném stavu.

Štáb věděl, že jsme obsadili Plauen, a že spojenecká vojska pokročila daleko za bod dohodnutým spojenci a Rusi. Mnozí z nás v praporu a na divizní úrovni doufali, že zůstaneme v našich přítomných pozicích při čekání na Rusy než dosáhnou naší line. Ve skutečnosti, během této doby, několik důstojníků a mužů z 3th praporu, včetně poručíka. Isidore Vallorani, byli odesláni na "odpočinek a zotavení procházkou" navštívit Paříž, Vallorani, který velel 3. četě L na začátku bitvy o Bulge, převzal náš divizní výkonný důstojník a tím jsem se stal zástupcem velitele krátce před vstupem do Plauen.,

V noci na 5. května, jsme dostali depeši připravit se a již déle nečekat - 347th pěší pluk má zaútočit na druhý den ráno, Květen 6 v 0700 hodin, a má být následován 346th pěším plukem který má za úkol obsadit Jagersgrun.

V 0800. První prapor, 347th pěší pluk dostal cíl obsadit Klingenthal, přibližně šest mil na východ, zatímco 3. prapor, 347th dostal cíl Tannenbergsthal, přibližně pět mil od našich přítomných lokalit, a blízko u hranice mezi Německem a Československem. Obě company se setkaly s řadou zátarasů (záseků), někdy po 100 či 200 yardech Tyto zátarasy se skládaly z mnoha stromů shozených ze strání dolů, napříč úzkými cestami, procházejícími silně zalesněnými plochami. Nepřítel je zřejmě postavil, když jsme byli přinuceni zvednout, krátce potom, co jsme obsadili Oelsnitz a Theuma. Tyto zátarasy byly brzy překonány či obejity, mající za následek chycení mnoha počtu německých vojáků

Company L se přiblížila k okrajovým částem města Jagersgrun, Moje četa (2.) a 3. četa pod vedením T/SGT Jamese Scroggse Kapitán Kidd vysílačkou potvrdil německé jednotky, možná jen četa-či větší, která byla zpozorována uprostřed vesnice jedním z našich dělostřeleckých průzkumných letadel. Němci zamýšleli vyhodit do vzduchu most, který překlenul malou řeku rovnoběžnou se železnicí

Tato železniční dráha dělila vesnici. Kapitán Kidd mě pověřil zkoordinovat s TjSgt Scrugsem, pohyb čet tak rychle, jak je to možné do Jagersgrunu a zabránit Němcům zničení mostu. TjSgt Scruggs se stal " vůdcem 3. čety" po poručíkovi Valloranim, který se stal v D Company výkonným důstojníkem. Přípravou útoku a střelby po vstupu do Jagersgrunu, se němečtí obhájci rychle roztrousili, a tím nám umožnili, že 2. četa přeplavala most a dovolila mi pokus o neutralizaci náloží, které byly umístěné pod mostem. Doufali jsme, že jich nebude mnoho a že Němci neměli dost časové modlitby byly vyslyšeny a most byl zabezpečen. Poté nastal rychlý přesun přes most do vesnice přechod byl zabezpečený i pro zbytek Copany L, která se přesunula do Jagersgrunu v očekávání dalších rozkazů.

Během této akce jsme zajali přibližně 25 až 30 německých vojáků, včetně německého plukovníka, co se oblékl do ženských šatů, společně s několika německých vojaček, které se skrývaly s ním uvnitř domů ve vesnici. Bylo mi řečeno později, že ženy ve skutečnosti byly součástí

nějaké německé zábavní skupiny podobné americkým hereckým společnostem. Plukovník, který mluvil docela dobrou angličtinou, se zřejmě převlékl do civilního šatstva když jsme vstoupili do Jagersgrunu, protože jsem našel jeho uniformu, skrytou pod postelí. Poté co jsem mu řekl, že by mohl být zastřelen na místě jako špion pro maškarádu jako civilista, on tvrdil, že byl štábním důstojníkem přiřazen k diviznímu velitelství, umístěného 4 až 5 mil uvnitř Československa. Dále řekl, že věřil jeho veliteli divize, že pro německé síly je válka prohraná a dají přednost vzdát se Američanům spíše než Rusům, kteří jak slyšel se blíží k Praze, hlavního města Československa

Navrhl jsem mu ať kontaktuje plukovníka, jeho velitele divize a poradí mu, že členové jeho divize by se měli vzdát Američanům spíše, než být chyceni a uvězněni Rusi. Plukovník řekl že nemá rádiový kontakt s velitelem divize a ptal se, zda já bych byl ochotný, pod bílou vlajkou příměří, ho doprovázet skrze německé linie k tomu, aby našli nějakou německou přední linií jednotku, která bude v kontaktu s divizním velitelstvím.

směrem k Československu, nezpozoroval jsem žádný zmatek v jejich mužstvu, když jsme přijeli hlouběji za německé linie. Německé jednotky, které jsme pozorovali, se zdály být dobře organizované a připravené bránit svoje pozice až do nutnosti ústupu. Každému se něco vymaže z paměti, ale dobře si pamatuji, že jsem viděl německého vojáka, který šel podél nějakou míli či dvě dále dolů .cestou a nesl nějaký obrovský vak plný chleba k polním kuchyním, které byly sestaveny blízko cesty. Otočil se a viděl nás, jak se přibližujeme a zahodil celé množství chleba a divoce si nás prohlížel a zběsile se pokusil strhnout s ramene pušku. Byl jsem vděčný, když plukovník křičel něco na něho německy a zarazil ho. O několik minut později, k naší spokojenosti nějaký německý officer, který byl zřejmě informován našim průjezdem prvními základnami, jsme se setkali s velitelem.

Cpt. Kidd (vedle řidiče) a plukovník Wehrmachtu

Potom jsem udělal dvě velmi hloupé chyby. První, po přežití pěti bitev, jsem pošetile důvěřoval "Němcům, kteří doposud neměli kulku s mým jménem na pažbě", souhlasil jsem jít s plukovníkem. Druhá, osobně jsem neinformoval kapitána Kidda o mých záměrech a nezískal jeho povolení k tomu, abych vyjednával za nepřátelskými liniemi. Řekl jsem SjsGt Howardu L Crawfordovi a Eldridge "Francouz" LeBlanc (můj posel čety) kam jdu a doufal, že bude informovat kapitána Kidda pokud se za hodinu nevrátím. Pak jsem pověsil část nějakého bílého roucha přes můj džíp. Posadil jsem plukovníka dopředu a seděl jsem za ním (s mou pistolí přilepenou mezi jeho lopatkami) a instruován byl Jones, můj řidič, následoval směr určený plukovníkem.

Co stalo se pak, a po dalších šest či sedm hodin, bylo jako sledování jednoho z předválečných filmů. Jeli jsme pomalu jihovýchodní částí Jagersgrunem po lesní cestě vedoucí směrem k Carlsfeldu (asi 6 mil na východ od Jagersgrunu a blízko u Československé hranice) a naštěstí jsme prošli bez problému skrz první německé základny. Vojáci Wehrmachtu se zbraněmi připravenými si nás prohlíželi jako návštěvníky z vesmíru. Ačkoli německá armáda neustále ustupovala jak jsme je tlačili na východ

Po krátké německé konverzaci, plukovník uspořádal německý motocyklový doprovod a předcházel nás k jeho diviznímu velitelství. Odhadoval jsem, že velitelství má být 3 či 4 míle v Československu, blízko měst Prebuz a Rudne a přibližně 12 mil od Jagersgrunu. Po příchodu velitel divize, jehož jméno si nepamatuji, byl informován plukovníkem kterého jsem přivezl, aby přijal kapitulaci. Velitel mi řekl, že se nemůže vzdát, jestliže nemá rozkaz jak se v této věci zachovat v souladu s veliteli sboru.

Navrhl jsem, ať kontaktuje svého velitele sboru a poradí mu také, že by pro něj bylo daleko lepší, kdyby se vzdal celých příkazů a radši se nechal zajmout Američany spíše, než čekat na jeho vojenské jednotky, které budou chyceni Rusi. Řekl jsem mu dále, jestli jeho velitelé sboru nebyli připraveni k tomu, aby se vzdali, pak očekávám od něho, jako velitele divize, poskytnout bezpečný průchod pro mého řidiče a mě zpět do Jagersgronu, kde Američané čekají od té doby, co spadáme pod bílou vlajku příměří. Před odjezdem kontaktoval velitele sboru, který se ptal proč americké síly zastavily postup k německé armádě téměř do Československa, když měli otevřenou cestu. Mohlo to být jednodušší pro jeho divizi. Já jsem mu řekl, že jsem nevěděl nic o tom, proč jsme zastavili, ale ujišťuji, že jsme postupovali a kdyby ne, tak v tuto dobu bychom byli v bitvě o Bulge s Rusi. Zřejmě to bylo dost k tomu, přesvědčit ho kontaktovat svého generála.

Zajatecký tábor-velitelská chata

Zdalo se, být věčností, ale byla to pravděpodobně méně než hodina než velitel divize německý plukovník, dostal odpověď od jejich sboru. On, Jones a já jsme seděli, příležitostně pijící víno na verandě nějakého krásného domu, které bylo divizním velitelstvím. Potom velitel divize dostal zprávu, ve které velitelé sboru chtěli, abych přijel na velitelství. Během našeho čekání jsem se dozvěděl, že v německé armádní brigádě-velikosti jednotky, které velel "Generalmajor", chtějí složit zbraně dle rozkazu "Generalleutnanta" " Infanterie či Panzertruppe, Artillerie,

Potom jsme vyjeli znovu – tentokrát v doprovodu řadou Wehrmacht motocyklových dopravních prostředků, houkání sirén, vedeni cestami dokonce hlouběji za nepřátelské linie v Československu. Přijeli jsme na armádní velitelství, které bylo umístěno v nějakém velkém stavení na předměstí Karlsbad (nyní Karlovy Vary). Byl jsem doprovázen do Corps Commander- kanceláře. Velitel mluvil anglicky a ihned se ptal po mé hodnosti. Já, jako všichni vojáci a důstojníci v přední linii, jsme nenosili žádné odznaky hodnosti. V bojových jednotkách by byli tito důstojníci "cíle volby", pro německé odstřelovače. Jistě jsem mu nechtěl říci, že jeho vzdání, je požadováno Technickým Sergeantem, v zabláceném a špinavém šatstvu, tak jsem mu řekl, že jsem kapitán, velitel rifle company pěšího pluku. Prohlédl si mě a okomentoval slovy, že americká armáda musí být vyčerpaná zásobou důstojníků, jestliže já, sotva mladík ze střední školy, nutím německý Wehrmacht k událostem, které se týkají opravdových důstojníků. Ačkoli mi ještě nebylo 22 let, řekl jsem generálovi, že je mi 24 let a jsem v bojích s Wehrmachtem od června 6, 1944, od Normandské invaze na Omaha Beach (druhá část je pravda). On mi řekl, že je německým důstojníkem více než 30 let a že se nevzdá, jestliže k tomu nedostane rozkaz od vyššího velení.

Bál jsem se, že můj odvážný podnik za německými liniemi právě končí nezdarem, řekl jsem jeho velitelům sboru to, co dříve jeho veliteli divizi - že to klidně otočíme a že budou bojovat v Bastogne znovu s Rusi. Neznaje dočista žádných pravidel války, ženevské Convention či něčeho podobného, měli jsme nyní co dělat s kapitulacími formalitami. Já jsem mu řekl, že jestliže se formálně vzdá americkým silám, Rusové by museli ctít tyto formální doklady. Ačkoli jsem znal pouze několik německých slov, objevilo se právě nyní několik jeho štábních důstojníků úzkostlivě se přesvědčit, zda se velitel vzdá a zřejmě hovořili o svých názorech (německy) s generálem, který mi řekl, abych počkal v jeho kanceláři, zatímco on hovořil o situaci s jeho personálem. Můj řidič, Jones, a já jsme seděli v chodbě jen kousek od hlavní kanceláře a toto „slyšení“ nám připadalo věčné.

Byla to pravděpodobně vášnivá debata mezi generálem a jeho personálem. Při čekání na generálovo rozhodnutí, Jones a já jsme sledovali s rostoucím znepokojením četný organizační personál a telegramové posly, kteří běhali kvapem nahoru a dolů halou, prohlížeje si nás obezřetně, když vstoupili či odešli z kanceláří. Ze začátku jsem si myslel, že náš odvážný podnik hluboko za nepřátelské linie bude " procházka růžovým sadem," nyní jsem si začal uvědomovat, že situace v které jsme Já a Jones se stává více vážnou s každou přecházející minutou, možná i skončí se smrtelnými následky. Nevěděl jsem o co jde ve velitelově kanceláři, Musím připustit že jsem si uvědomoval, že Jones by možná mohl být zajat, nebo zastřelen, kvůli mým bezostyšným a příliš riskujícím akcím. Potom, co vypadalo jako další věčnost, jsem byl pozván zpět do kanceláře a informován o této překerní situaci jeho vojsk. Byl připraven vzdát se s celým jeho Divizním Sbořem, ale jen americkému důstojníkovi, rovnající se hodností. Já jsem mu řekl, že toto není možné, z důvodu časové omezenosti jeho vojenských jednotek. kdy Rusové rychle postupují z východu a brzy to zde zamoří svoji přítomností a budou jednat krutě s jeho vojenskými silami. Dále jsem řekl generálovi že jsem byl vyslán mým Division Commander (což nebyla pravda) přijmout jeho kapitulaci a jestli není připraven toto udělat, pak já očekávám, že mi poskytne bezpečný průchod pro mě a mého šoféra zpět do amerických linií.

Po chvilce přemýšlení, přesně po dobu několika minut, generál souhlasil vzdát se dle mých příkazů, ale že to nebude dělat zde na velitelství, že dává přednost vzdát se v poli, mezi jeho vojenskými jednotkami a půli cesty mezi jeho velitelstvím a mým divizním velitelským stanovištěm (CP). Já jsem myslel, že toto naléhání by mu mělo být spíše cizí, ale rád jsem souhlasil, že toto přání by ale vyžadovalo, že Jones a já musíme být blíž k našim liniím. Generál mě požádal, abych určil bod na velké bojové mapě v jeho kanceláři, přibližné místo umístění mé divize CP.

V tuto dobu se již připozdívalo a já nechtěl být za nepřátelskými liniemi po setmění. Vůbec jsem neměl v úmyslu dát mu pravdivé umístění mé Division CP, a ani mého Regimentu či Battalion CP. Měl jsem nějakou představu a dívajíc se na jeho mapu, našel jsem Jagersgron, který jak jsem rychle odhadl mohl být přinejmenším 25 nebo více mil od našeho skutečného umístění. Ukazujíc na křižovatku silnic blízko Carlsfeld jen kousek od Německo - Československých hranic, jsem řekl generálovi, že zde je asi půl cesty mezi jeho velitelstvím a moji Divizí CP. Jednoduše jsem chtěl, abychom byli blízko u amerických frontových linií. Nakonec jsme opustili společnost s generálem a jeho doprovodem. Generál pak nařídil několika jeho starších staff officers aby ho doprovázeli. Jones a já, spolu s plukovníkem jsme tedy vyrazili do Jagersgronu v mém džípu, který byl sandwíchem mezi velitelským organizačním autem a několika jiných německých organizačních aut, s ještě větším množstvím Wehrmacht motocyklů.

Za zvuku houkání sirén, jsme zamířili do křižovatky silnic které jsem vybral.

Přijeli jsme k nějakému hotýlku či pivnici, (majitel se ukryl s jeho rodinou v sklepech) Generál žádal o nějaký papír, na který by napsal svoji kapitulaci, ale žádný z jeho personálu zřejmě nepřivezl ani kus. Pak řekl majiteli hotýlku, aby přinesl nějaký papír, a byl informovaný chudým chlapíkem, který se třásl strachy, vystrašený téměř k smrti, že všechno, co má je arch z knihy hotelových hostů. Pamatuji si tyto zapsané dokumenty - německy a jeden v angličtině – to, co bylo na několika arších levné a nízké kvality "Knihy hostů" zaznamenáno na mé naléhání, jako "bezpodmínečná kapitulace" ukázalo se být více než 40,000 vojáků Wehrmachtu, včetně generálporučíka, několika generálmajorů a řady brigádních generálů. Později, po zkoumání v National Archive záznamech se ukázalo, že tato kapitulací akce zahrnuje přinejmenším dvacet německých generálů, jejichž jména a hodnosti jsou uvedena níže.

Po předání mé kopie dokladu o tomto aktu, (připomínalo mi to nějakou scénu z filmu, který jsem viděl před válkou) žádal jsem generála o nějaký důkaz kapitulace. Bez váhání, mi dal jeho osobní pistoli, malou automatickou zbraň. Pak jsem požadoval, že německý plukovník, kterého jsem zajal v Jagersgroonu v ženských šatech, má povoleno doprovázet mě zpět do našich linií a to s motocyklovým doprovodem, který pojedje vepředu. Tato žádost byla schválena a my, se značnou úlevou jsme směřovali k našim liniím. Není třeba říkat, že německý důstojník mi později děkoval a byl vděčný, jako válečný zajatec v amerických rukou.

Při dosáhnutí Jagersgroonu, Jones odhadoval, že jsme byli přinejmenším pětáctičet mil za německými liniemi. Když jsem informoval kapitána Kidda, mého velitele roty, kde jsme byli a předal kapitulací doklady, řekl doslovně, že jsem šílený blázen (a přidal široký úšklebek) že nevěděl, zda mě má předat vojenským soudům, či mě doporučit pro další medaili. Kapitán Kidd ihned poslal dokument k majoru Withersovi, (naš velitel praporu) s tím, že si Němce převezmu, na divizní velitelství.

Během našeho cestování za nepřátelskými liniemi, jsme pozorovali řadu silně maskovaných palebných postavení, zahrnující řadu tanků, které byly umístěny strategicky v dobrých "postřelovaných prostorech", podél hustě zalesněných a úzkých cest. Také jsme viděli řadu dělostřeleckých kanónů, lokalizovaných v ohybech cest s jejich deprimujícími hlavními, střílející na cokoli, co se k nim blížilo. Mnoho stromů přiléhající k cestám bylo obaleno trhavinami, které by při výbuchu spadly dolů přes cestu a pomáhaly zdržovat náš postup. Kdyby se německý velitel sboru nevzdal, tato obranná opatření nepochybně by měla za následek významné americké a německé oběti. Tyto pozorování byly náležitě hlášeny, kapitánu Kiddovi, při našem návratu

Nezapomenutelný průvod

Později té noci, 3. prapor dostal příkaz pokračovat v našem postupu zítra brzo ráno, 7 května, směrem k české hranici. Krátce předtím, než jsme byli připraveni druhý den ráno "vyskočit" znovu, Kapitán Kidd svolal všechny velitele čet a informoval nás, že právě dostal instrukce, aby náš prapor zůstal v našich nynějších pozicích a čekal na další rozkazy a nepřijímal kapitulace žádných německých vojáků, kteří by se přiblížili k našim pozicím. Varoval nás být extrémně pečliví, zvláště při setkání s Němci schutzstaffel (SS)

Připomněl německé vojenské jednotky, vstupující do našich linií a dřívějších incidentů, v kterém SS elementy zabíjely řadu Wehrmacht (německých pravidelných vojsk) vojenských jednotek, které se pokusili vzdát se americkým silám. Kapitán Kidd připomněl, že tato změna v plánech pravděpodobně byla výsledkem bezpodmínečné kapitulace německých vojenských jednotek, které jsem zařídil předtím 6. května. Dále řekl, že se blíží konec a bylo by tragické pro kohokoliv, doposud přežít hrůzy války a nyní trpět zbytečným zraněním či ztratit život.

Nemuseli jsme však čekat dlouho, méně než hodinu či dvě, když se 7. května před námi objevily skupiny německých vojenských jednotek a začaly se přibližovat k našim liniím, nesoucí a ukazující bílé vlajky, připraveni se vzdát. My jsme slyšeli zvěsti, že stejná věc se stala i v jiných oblastech. Tyto zprávy byly potvrzené, během mé návštěvy u National Archives, kdy jsem prohlížel denní rozkazy, týdenní periodické zprávy, žurnály & soubory a jiné záznamy 347th pěšího pluku, jeho 3. prapor - 87th divize. Tyto dokumenty uvádí, že řada Němců, včetně šesti důstojníků a velící generál se vzdali našemu prvnímu praporu v 1050 hod. 7. května a 346th pěší pluk zajal německého plukovníka, pohybujícího se skrze 346th pěší pluk, ráno května 8.. Později, před západem slunce 7. května, vstoupilo více německých vojenských jednotek do našich linií. Kapitán Kidd svolal velitele čet a dal nám zprávu, že my a naši spojenci, kteří jsme se modlili za tyto dny, týdny, měsíce, a léta, založenou na zprávě Col. Tuppera, velitele pluku 347th, že válka v Evropě skončila!

Velitelství instruuje nepoužívat žádná rádia k tomu, aby nešířila kapitulaci do jeho nižších kádrů.

Toto zpoždění bylo potvrzené poznámkou, kterou jsem našel v národních archivech, spojené se sdělením Col. John F.T. Murraye. Col. Murray, který sloužil jako G-2, na velitelství, 87th pěší divize, psal: "když jsme dostali zprávu koncem odpoledne 7.května, bylo nám řečeno, aby jsme poslali zprávu k vojenským jednotkám a neprovádět žádné další ofenzivní akce po půlnoci. Zároveň jsme také byli instruováni, že nemůžeme k této informaci používat rádio." Dále uvedl, že 347th plukovní taktická skupina byla blízko Československé hranice, asi 20 mil od 87th divizního velitelství pěšího pluku, a generál Culin ho poslal "informovat Col Tuppera touto zprávou, kterou válka skončila.

Col. Murray připsal, že jeho řidič spatřil a byl schopen se vyhnout několika ozbrojeným německým vojákům na cestě 347th pěšímu pluku Regiment's CP a podařilo se mu předat zprávu Col. Tupperovi

Přirozeně, že každý člověk byl rozradostněn zprávami té doby, co nám bylo dáno na srozuměnou, že Němci, zvláště SS jednotka a jiné nezdolné Wehrmacht elementy, plánovaly ustoupit do Československa a do hor Bavorska, kde by stále mohly bojovat jako jednotky "Vikodlak" Tyto jednotky byly později potvrzené v dokumentaci zabavené německým silám a byly daleko víc než šeptanda, založené na plánech schválených ve vyšších německých velitelských stupních.

Po zprávách, kdy válka nakonec skončila, Kapitán Kidd nám znovu řekl abychom byli opatrní a bdělí ve strážích. Později jsem se dověděl v National Archives, že jeho slova varování se ukázala být rozumná a dobrá rada. Smutný archivní záznam odhalil, že člen našeho regimentu byl zastřelen a zabit 11. května skupinou německých pobudů .když dostal příkaz, aby nepouštěl lidi do našich linií, do doby, než se zjistí jejich totožnost, nebo členství jednotek Werwolf. Zřejmě jimi byli. Našel jsem také v archivu v extrémně důležitém dokumentu souboru 347th pěšího pluku, který pevně ustanovuje datum, ukončení války v Evropě Dokument, datovaný 7.květen 1945,

O několik dnů později jsme se dozvěděli, že německé síly, které se nám vzdaly, měly dojem (založený na nějaké zprávě, kterou slyšeli v rádiu Praha) že klid zbraní nebyl až do noci 8-9 května To bylo přinejmenším 30 hodin poté, co 347th pěší pluk dostal rozkaz, aby zastavil všechny operace ofenzivy o více než dva plné dny předtím Jones a já jsme cestovali za nepřátelskými liniemi, doufajíce v kapitulaci německých sil v našem sektoru. Vždy budu věřit, že náš pošetilý a riskantní podnik pomohl malým způsobem přesvědčit německé vojenské jednotky které oponovaly 87th pěší divizi, urychlit jejich klid zbraní

Podle dokumentů v archivu, brzy ráno 8.května přišlo velké množství Němců- odhadem více než 300, včetně několika generalů, cestujících přinejmenším v 70 motorizovaných a pásových vozidlech plus hipomobilních nákladních vozech -do základny 3. praporu, 347th regiment, v jasném úmyslu vzdát se. Před polednem 8.května, přijelo dalších 80 až 90 vozidel, táhnoucí dělostřelecké kanóny a s velkým množstvím německých vojenských jednotek, doprovázených členy rodiny a jiní muži oblečení do civilu.

2. prapor hlásil malý počet Němců, včetně tří tanků, jedno vlečení nějakého organizačního auta,

O několik hodin později, Major Withers, Kapitán. Kidd, Lew Goad a já, současně s dalšími členy Company L, jsme zastavili na předměstí Jagersgroonu a sledovali velitele německých 204th regimentu granátníků, vzdávající se i s jeho vojenskými jednotkami, sestávající ze 420 důstojníků a lidí, doprovázeni 15 muži SS jednotky, Třetímu praporu se do 1600 hodin vzdalo ještě dalších 200 důstojníků a lidí, včetně přinejmenším 80 vozidel, patřících prvkům 2.obrněného praporu, křížující linii našeho 3. praporu, následující vzadu skupinou Hermann Goering Division, sestávající ze 500 nebo více důstojníků a lidí cestujících v přinejmenším 150 vozidlech.

V 1635 hodin. první prapor, 347th pěší pluk ohlásil, že objevil německou vojenskou nemocnici v Klingenthalu, kde je 640 zraněných německých vojáků a blízko ve vesnici Sachsenberg, další nemocnice, se 43 vojáky. První prapor, 347th pěší pluk také ohlásil řadu německých vojenských jednotek, včetně neznámého množství tanků, patřících prvkům Gross Deutschland obrněné divize, které byly zpozorovány blížící se k linii. Později, večer Třetí prapor, 347th pěší pluk, hlásil jednotky německé 405th pěší divize, sestávající z 43 důstojníků; 100 poddůstojníků (NCOS) a 540 mužů. 347th pěší pluk ohlásil, že přijal jejich kapitulaci.

Zajmutím dalších německých důstojníků a 25 jednotek, 347th pěší pluk ohlásil 4 jednotky Hitler Jugend

Před půlnocí, 8. května - a před skončením aktivních operací spojeneckými vojsky bylo zajato přinejmenším 4,000 německých vojáků u Třetího praporu, 347th pěšího pluku zatímco první a 2. prapor také

držel velké množství německých vojenských jednotek. Kapitán Kidd, nechtěje velet v nějakém německém domově, objednal pár místních tesařů k tomu, aby postavili vhodnou ohradu na předměstí Jagersgrunu. Tesaři neplýtvali časem a postavili stavení s prodlouženou střechou jako verandu. Do verandy bylo umístěno pár židlí a krytý vchod pro kapitána Kidda Poručík Vallorani a jiní, tak mohli sledovat rostoucí množství POWS zajatců.. Brzy ráno 9. května, eskalující přehlídka vzdání se německých jednotek pokračovala všemožnými hodnotami vojáků a generálů staffu. Mezi nimi byl i generál der Artillerie Herbert Osterkamp, CG z 12. armádní oblasti a jeho personál; Generalmajor Oscar Doepping, CG Chemnitz Gross Chemnitz Division, Generalmajor August Wellm, CG, Koruck 534, generál letectva Erich Petersen který se hlásil jako CG 90th sboru; a Generalleutnant Baron (Freiherr) Siegmund von Schacky auf Schoenfeld, CG 413th pěší divize.

Spolu s majorem Witherssem, kapitánem Kiddem, poručíkem Valloranim, poručíkem Lew Goadem a jinými členy Company L, jsme sledovali se značným potěšením, jak major generál Culin, náš velitel divize, formálně přijal kapitulaci aspoň jednoho hlavního vysokého německého důstojníka. Byl to Generalleutnant Baron (Freiherr) Siegmund von Schacky auf Schoenfeld, který zároveň požadoval povolení od generála Culina dovolit mu, projít s jeho vojenskými jednotkami, přibližně 5000 mužů 413th Infanterie Division a jejich vybavení, ihned skrze naše linie k jejich domovům, blízko Hofu, Bavorsko. Tato žádost byla okamžitě zamítnuta a generál a jeho personál z vojenské jednotky, byl umístěn spolu s jinými německými generály, v jednom ze tří POW táborů (zajatecký), které byly sestavené majorem Witherssem. Stále jsme sledovali, jak neporušený konvoj kapitulujících německých vojenských jednotek, prochází hodinu po hodině skrze Jagersgrun hlavní cestou z

Tannenbergsthalu, malé německé vesnice, lokalizované asi míli na jih od Jagersgrun.

Později během odpoledne května 9, Major Withers informoval Col. Tuppera, že 3. prapor má více než 7500 zajatců a že to nemůže řádně ovládat a požadoval co nejdříve pomoc.

Col. Tupper nařídil 2. praporu poslat doprovod kapitánu Kiddovi, aby pomohla zvládnout toto nadměrné množství POWS, v zajatecké ohradě praporu.

Kolem 347th pěšího pluku stále rostl tok německých vojenských jednotek, doprovázený manželkami, dětmi, učitelkami a četnými jedinci, oblečení do civilních obleků, kteří se přišli vzdát nám, než být chyceni Rusi. My jsme předpokládali, že tyto "civilians" pravděpodobně zahrnují řadu gestapáků a úředníků z nacistické partaje, kteří by se jen těžko dostali z ruského zajetí. V 2320 hod. 9. května 2. prapor hlásil přibližně 1400 POWS v jeho ohradě. Do 2400 hodin však ohrady přetékaly i v Třetím praporu lidmi.

10. května generalmajor Erich Eisenbach, CG, polní velitel stanoviště 641, společně s vojenskými jednotkami pod jeho příkazem přešel skrze naše linie do tábora Tannenbergsthal a Eisenbach byl pověřen kontrolou tří POW táborů které byly zřízeny Třetím praporem v oblasti Tannenbergsthal, Jagersgrun a Rautenkranz. Eisenbachovi bylo řečeno, že nese odpovědnost za pořádek a čistotu v táborech.

v této souvislosti o několik dnů později, generalmajor Eisenbach poslal zajímavý dopis, datovaný 13. května 1945 majoru Withersovi, sdělující mu: generalmajor Wellm, gen. Koruck, v 0600 hodin, 9. května vstoupili do amerických linií. Generalmajor Erich Eisenbach, CG, polní velitelství staff 641a jeho vojenské jednotky pochodovaly z Platten (Horní Planá), Československo a přišly do Carlsfeld o 30 minut později. Eisenbach, při příchodu do Carlsfeldu, byl ujištěn jedním z Wellmových důstojníků, kterým Wellm vydal propouštěcí doklady, že každý německý voják bude Američany propuštěn a poslán do příslušného rodného města. Eisenbach uvedl, že toto řekl i svým vojenským jednotkám a také měl příslušné dokumenty a zápis o tomto příkazu. Eisenbach si stěžoval, že 10. května major Withers ho umístil do tří POW táborů lokalizovaných v nejbližším okolí Tannenbergstahl a Rautenkrantz, oba přiléhající k Jagersgrun. Dále uvedl, že major Withers převádí zodpovědnost za tábory na něho. Eisenbach také uvedl, že Withers ho informoval o jeho povinnosti, jak stanoveno německým vojenským zákoníkem z Justice, stejně jako možnost kázeňského trestu pokud bude nezbytný k tomu, aby uvěznil každého POW (zajatce) který poruší kázeňský řád a takový narušitel by mohl skončit u Američanů ve vězení.

Eisenbach také řekl, že řada POWS, zřejmě důvěřuje že budou propuštěni z další služby v německé armádě, vypovídají poslušnost i rozkazy vydané jim a německými důstojníky. Řekl, že pověřil německé táborové velitele, aby ihned dostali všechny propouštěcí doklady a zrušili vojenské knížky. Eisenbach sdělil majoru Withersovi, že jeho příkazy nejsou vykonány stejně. Uvedl příklad v Camp #1, že všechny propouštěcí doklady byly předloženy, ale byly zanechány u zajatců a požadavky propuštění v jejich vojenských knížkách byly zrušeny. Ve dvou dalších táborech (# 2 & # 3) certifikáty propuštění byly přijaty a předloženy majoru Withersovi, zatímco certifikáty (v Camp # 3) byly zničeny. Eisenbach také uvedl, že v jednotkách, zvláště "Gross Deutschland" regimentech, žádné propouštěcí doklady nebyly vydány. Eisenbach uzavřel svůj dopis říkajíc, že výše uvedená opatření byla přijata čistě z kázeňských důvodů.

11 května jsme se dozvěděli, že voják z Battalionu 347th pěšího pluku, který zabránil dalším Němcům ke vstupu do našich linií, byl zabit několika lidmi oblečených do civilního šatstva, možná "vlkodlaci". V táboře válečných zajatců v Camp #2 byl ohlášena zabitý voják odstřelovačem, zřejmě nějaký "vlkodlak", skrývající se v blízkém lese.

Záznamy také uvedly, že náš nadřízený štáb poté vydal nařízení, nedovolit již německým vojenským jednotkám vstupovat do našich linií. My jsme byli instruováni říkat jim, aby se vzdali Rusům, což zřejmě oni odmítli udělat. Více než tisíce německých vojenských jednotek a civilistů čekali vně našich linií, aby k nám mohli vstoupit. Bylo zaznamenáno, že major Withers ohlásil, že čekající vojenské jednotky a prchající civilisté zřejmě již vyčerpali zásobu jídla. Požadoval povolení přinejmenším tyto lidi nakrmit. Žádost byla udělena.

12. května jsem si vzal oddechový čas k tomu, abych napsal dopis mému otci. Dát mu vědět, že jsem OK. Pokoušel jsem mu popsat některé z neuvěřitelných událostí, které se staly za několik posledních dnů. Napsal jsem mu: "Teď když vystřelíš na skopčáka, nazývají to vraždou, opravdu ukázka, jak nesmyslná válka je. Jen podepsáním malého kusu papíru, můžeš změnit životy a osud miliony lidí - a ti, kdo včera měli jediný důvod zabíjet jiné lidi, se můžou nyní smát, žertovat, kouřit a chtít jídlo a úkryt pro ty samé lidi."

Krátce jsem zmínil to, že se mi vzdaly dvě kompletní německé pěší divize.

Pak jsem se zmínil o tom, "že jsem byl doporučen o několik měsíců dříve k bojové komisi jako poručík, a nevím zda je to dobře a dobrý. Rozumím že důstojníkům se nezapočítává bodovací systém". Poznamenal jsem, že mám již vyděláno více než 85 bodů to v kategorii mužstva mám pravděpodobně dobré vyhlídky nebýt u CBI (pacifického divadla) a s vyhlídkou propuštění po návratu do Států." Ačkoli jsem věděl co mi můj otec poradí, žádal jsem o radu, týkající se přijetí či odmítnutí komise.

Krátce po napsání výše uvedeného dopisu mému otci, mi bylo řečeno, abych se ohlásil na Division Headquarters kde jsem byl povýšený z Tech Sgt na poručíka. generálem brigády Johnem L. McKeem, naším velitelem divize. Později jsem byl informován že Jones a já jsme ve skutečnosti byli doporučeni kapitánem Kiddem pro další postup..

Co ještě říci, byl bych víc než šťastný a spokojil bych se s notářsky ověřenou kopií dokladů, podepsaných německým generálem (jehož jméno jsem také zapomenul) Důležitější než přijímání další medaile či dokonce kopie dokladů je skutečnost, že naše riskantní dobrodružství za německými liniemi zřejmě přesvědčily nepřátelské síly, čelící vzdát se více než čtyřicet osmi hodin před nocí, z 8-9květn. Přemýšlím, co by asi udělal generál, který se vzdal obyčejnému. infanteristovi Byl by to udělal v každém případě či, byl by mě nechal zastřelit pro mou drzost a víře, že jeden z Hitlerových generálů se nevzdává komukoliv zvláště malé hodnosti.

Mezi 13 a 14. květnem se shromáždilo před našimi liniemi přibližně 4,000 německých vojenských jednotek a žádali o povolení vstupu, zatímco dalších 3800 se shromáždilo vně 2. praporu a také žádaly vstup. Několik roků po válce Rusové trvali na tom, že americké a britské síly přijímaly německé vojenské jednotky, které nevstoupily do našich linií a nevraceli žádného německého vojáka, kterého jsme zadrželi, který bojoval na ruské půdě, zvláště žádného z "SS" jednotek. Nyní je požadují zpět do ruského zajetí, jako pracovní síly. Nemám žádnou znalost, že takové požadavky byly uspokojené, předpokládám, že mnoho z těch německých vojáků kteří zůstali vně našich linií po 14. květnu, byli přinuceni vzdát se Rusům. Jestli ano, pak je hluboce lituji.

Rusové by museli ctít formální vydávání dokladů", ale asi neměly pro ně žádnou cenu. Učinil jsem před několika lety dotaz a ze tří milionů německých vojáků chycených Rusi během války, dva miliony přežili a vrátili se do Německa o mnoho let později ještě po dvaceti nebo více rocích nucených prací v ruských věznicích.

Archiv odhalil, že 15. května 347th pěší pluk dostal příkaz evakuovat všechny POWS (zajatce) a další POW z táborů lokalizovaných na zádi 87th divizního sektoru, během dalších dvou dnů. 22 května byl vydán rozkaz, aby se vydávala německá měna (Reichmarks) zajatcům, kteří byli podmíněně propuštěni domů. V záznamech stojí, že každému důstojníkovi bylo vydáno 80 Reichmarks a každá poddůstojnická osoba dostala 40 Reichmarks.

Major Tom Stafford 87th Inf. Division

